Р Е Ш Е Н И Е
№ 42066

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 40 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6046** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.
Образувано е по жалба на И. С. Г. срещу Заповед № 3286з-1341/08.04.2026г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ /ГДНП/, с която е отказано снемането на полицейска регистрация рег.№ 12718/11.07.2012г. по описа на ОДМВР-В., извършена на жалбоподателя.
Заповедта се оспорва като незаконосъобразна и се моли за отмяната ѝ. Жалбоподателят посочва, че полицейската регистрация е извършена за престъпление по чл.354а НК по ДП № 25/2012г. на Сектор БОП при ОДМВР – В.. За това деяние му било наложено наказание, по Споразумение, одобрено с Определение по НОХД № 141/2014г. на Окръжен съд – Видин, в сила от 20.05.2014г. Към настоящия момент лицето било реабилитирано и осъждането било заличено. За да постанови отказ за снемане на полицейската регистрация административният орган се позовал на обстоятелството, че настъпилата реабилитация не е сред изрично предвидените основания за това по см. на чл.68, ал.6 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. В случая било допуснато нарушение на правото на защита на физическите лица във връзка с обработване на личните им данни. В ЗМВР не била транспонирана Директива /ЕС/ 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета /26/, съгласно която следва да бъдат установени срокове за изтриването на данните от администратора или техен периодичен преглед. В тази разпоредба на директивата

сроковете не били регламентирани, което било предоставено на държавите-членки. Административният орган извършил разширително тълкуване на чл.68, ал.6 ЗМВР, което според оспорващия е недопустимо, тъй като нормата е наказателноправна, а административният орган няма правомощия да тълкува, а само да прилага закона.
В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. След приключване на устните състезания по делото е постъпила молба от адв.Х., пълномощник на жалбоподателя, допълнение към подадената жалба, с която се претендира и присъждане на направените по производството разноски.
Ответникът по оспорването, редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.
Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.
Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и представените по делото писмени доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:
Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, с оглед обстоятелството, че заповедта е връчена на 17.04.2026г. /известие за доставяне на л.110 по делото/, а жалбата срещу нея е подадена на 04.05.2026г. – първият работен ден /доказателства на л.120 по делото/.
Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения.
Административното производство е образувано по Заявление рег.№ 368000-9446/03.10.2025г., подадено от жалбоподателя, с което той е поискал от директора на ОДМВР – В. заличаване на направените му полицейски регистрации – през 2012г. за престъпление по чл.197, ал.3 вр. чл.195, ал.1 НК, за което е наложено наказание „Пробация“ за срок от 9 месеца и тази, направена през 2014г. за престъпление по чл.354а НК по ДП № 25/2012г. За това деяние му било наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и осем месеца като изтърпяването на наказанието е отложено за срок от 4 години, по Споразумение, одобрено с Определение по НОХД № 141/2014г. на Окръжен съд – Видин, в сила от 20.05.2014г. Към настоящия момент е посочено, че и двете наказания са изтърпени, жалбоподателят е реабилитиран, няма други престъпни деяния и прояви.
След получаване на заявлението е изискана справка от Окръжна прокуратура – В. относно двете описани в заявлението деяния, както и копия от съответните присъди от Окръжен съд – Видин.
От представената по делото справка за съдимост се установява, че жалбоподателят е осъждан като по НОХД № 1168/2012г. по описа на Районен съд – Видин е одобрено Споразумение, сключено между оспорващия и прокуратурата за престъпление по чл.197, ал.3 НК вр. чл.195, ал.1 НК и на Г. е наложено наказание „Пробация“ за срок от 9 месеца. Лицето е реабилитирано на основание чл.88а НК.
С одобрено Споразумение по НОХД № 141/2014г. по описа на Окръжен съд – Видин жалбоподателят е признат за виновен за престъпление по чл.354а, ал.1, предл.4-то, хипотеза 1-ва вр. чл.26, ал.1 НК като му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и осем месеца като изпълнението на наказанието е отложено за срок от 4 години. Реабилитиран на основание чл.88а НК.
Извършена е справка за обхвата на вписаните за жалбоподателя лични данни в ИИС МВР.
С писмо рег.№ 368р-1411/28.01.2026г., адресирано до ответника, директорът на ОДМВР – В. изразил становище, че след 2012г. и към момента жалбоподателят не е извършил друго умишлено престъпление от общ характер, срещу него няма образувани други досъдебни производства и не е

привличан в качеството на обвиняемо лице, в резултат на което се налага извода, че към настоящия момент И. Г. не представлява лице със степен на обществена опасност, не е рискова личност по отношение на предвидените в ЗМВР цели за съхранение на процесните данни, а именно противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Последното според него дава основание да се приеме, че целите, за които е извършена полицейската регистрация към онзи момент са изпълнени и че към настоящия момент съхранението и обработването на въведените в информационните фондове на МВР данни за извършената му полицейска регистрация надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които се обработват.
На следващия ден от него е изпратено и предложение, рег.№ 368р-1473/29.01.2026г., да се откаже снемането на полицейска регистрация рег.№ 12718/11.07.2012г. като конкретни съображения не са изложени, а единствено са посочени установените в хода на проверката факти.
Последвало е издаването на оспорената заповед, видно от съдържанието на която, жалбоподателят има извършена една единствена полицейска регистрация – рег.№ 12718/11.07.2012г. на ОДМВР – В. за деяние по чл.354а НК, по ДП № 25/2012г. по описа на БОП при ОДМВР – В.. С протоколно определение № 21/20.05.2014г., постановено по НОХД № 141/2014г. по описа на Окръжен съд – Видин, влязло в сила на 20.05.2014г., съдът е одобрил постигнатото споразумение между страните по делото, по силата на което жалбоподателят е признат за виновен в извършването на престъпление по чл.354а, ал.1 НК – държане с цел разпространение на наркотични вещества – кокаин.
Според административния орган прекратяване на делото при сключване на споразумение не е сред лимитативно изброените основания за снемане на полицейска регистрация по чл.68, ал.6 ЗМВР, вкл. при реабилитация. Обсъдено е, че извършеното от жалбоподателя престъпление – държал без надлежно разрешително, с цел разпространение високо рисково наркотично вещество – кокаин, е с висока степен на обществена опасност, поради голямата му разпространеност сред младежите и засягането на психичното здраве на дейците и на другите лица, употребяващи наркотични вещества. Деянието е посочено, че е извършено при форма на вината – пряк умисъл, като се явява тежко престъпление по см. на чл.93, т.7 НК. Това, наред с осъждането за предходно извършено престъпление по чл.197, т.3 НК, според административния орган сочи на извод, че личността на жалбоподателя е високорискова по отношение на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Според ответника настъпилата реабилитация и изтеклият период от време не могат да определят съществуването на полицейската регистрация като прекомерно или неоправдано засягане на личния интерес на осъденото лице. Прието е, че в случая е налице необходимост правоохранителните органи да разполагат със специфичните данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, вкл. при извършване на тяхната оперативно-издирвателна дейност по чл.8, ал.1 ЗМВР, осъществявана на основание чл.6, ал.1, т.1 с.з. Коментирано е и съображение 68 от решението на СЕС от 30.01.2024г. по дело С-118/2022г., като административният орган е приел, че не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид извършените от него престъпления и целите, за които е извършена регистрацията.
Съгласно разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР, в относимата към датата на издаване на оспорената заповед редакция, полицейската регистрация се снема въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица. Администратор на лични данни в МВР, съгласно чл.29 ЗМВР, е министърът, който може да възлага обработването на лични данни на определени от него длъжностни лица.
По делото е приета като доказателство Заповед № 8121з-267/10.03.2015г. на министъра на вътрешните работи, с която той оправомощава директора и заместник-директорите на ГДНП да

издават заповеди за снемане или отказ за снемане на полицейска регистрация. На съда е служебно известна и Заповед № 8121з-1111/08.10.2019г., с която министърът на вътрешните работи е оправомощил директора и заместник-директорите на ГДНП, ГДГП, ГДБОП, Дирекция „Миграция“, Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ и областните дирекции на вътрешните работи, да разглеждат и да се произнасят по постъпили искания от субектите на данни за упражняване на права по чл.12 - 22 от Регламент /ЕС/ 2016/679 и по чл.53 - 56 ЗЗЛД, както и да изпълняват задълженията по чл.34 от Регламент /ЕС/ 2016/679, съответно по чл.68 ЗЗЛД. Предвид това съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт.

Актът е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити, разписани в чл.59, ал.2 АПК, в т.ч. са посочени фактическите и правните основания за издаването му. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно само на това основание да мотивират отмяната на акта.

Спорен между страните е въпросът за приложението на материалния закон, по отношение на който съдът намира следното:

Обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално в чл.25, ал.1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Тези данни се препредават само с разрешение на органа, който ги е предоставил. Според ал.3 на посочената разпоредба обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО. Съгласно чл.26, ал.1 ЗМВР при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Сроковете за съхранение на данните или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи – чл.26, ал.2 ЗМВР.

На основание последната разпоредба /предишна номерация чл.26, т.3 ЗМВР/, от министъра е издадена Инструкция № 8121з-748/20.10.2014г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер, обн.ДВ, бр.88/24.10.2014г. Съгласно чл.2, ал.1 от нея, в МВР се изграждат информационни фондове, в които се обработват лични данни на лица във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на НПК и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер. Разпоредбата на чл.3 от инструкцията регламентира изчерпателно хипотезите, при които личните данни по чл.2, с изключение на тези на пострадали лица и заявители на престъпление, се заличават. По-конкретно това са следните хипотези: постановен отказ от образуване на наказателно производство в случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; не е образувано наказателно производство в случаите на чл.24, ал.5 НПК; наказателното производство е прекратено: на основание чл.24, ал.1, т.1 НПК поради това, че деянието не е извършено или не съставлява престъпление и са изтекли сроковете по чл.243, ал.10, изр.2-ро НПК; на основание чл.243, ал.1, т.2 НПК поради това, че обвинението не е доказано и са изтекли

сроковете по чл.243, ал.10, изр.2-ро НПК; на основание чл.24, ал.5 НПК; на основание чл.250, ал.1, т.2 НПК; на основание чл.24, ал.1, т.8а НПК поради това, че деянието съставлява административно нарушение, за което е приключило административнонаказателно производство; влязла в сила оправдателна присъда; изтекъл давностен срок по чл.81, ал.3 във връзка с чл.80 НК при: постановен отказ от образуване на наказателно производство на основание чл.24, ал.1 НПК с изключение на случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; прекратяване на наказателното производство на основание чл.24, ал.1 НПК с изключение на случаите на чл.24, ал.1, т.1 и 8а НПК; наложена е глоба по административен ред на основание чл.218б НК и е изтекла една година от датата на извършване на деянието; освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание /чл.78а НК/; лицето е починало - във всички останали случаи.

Няма спор, че полицейската регистрация представлява съвкупност от лични данни – според чл.68, ал.2 ЗМВР, полицейската регистрация е вид обработване на лични данни за лицата по ал.1, която се осъществява при условията на този закон. Според посочената ал.1, полицейските органи извършват полицейска регистрация на лица, които са привлечени като обвиняеми за извършено умишлено престъпление от общ характер. Органите на досъдебното производство са длъжни да предприемат необходимите мерки за извършване на регистрацията от полицейските органи.

Според ал.6 на чл.68 ЗМВР /в редакцията към датата на издаване на оспорения отказ/, полицейската регистрация се снема, когато: 1. регистрацията е извършена в нарушение на закона; 2. наказателното производство е прекратено с изключение на случаите по чл.24, ал.3 от Наказателно-процесуалния кодекс; 3. наказателното производство е приключило с влязла в сила оправдателна присъда; 4. лицето е освободено от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание; 5. лицето е починало, като в този случай искането може да бъде направено от неговите наследници. Редът за извършване и снемане на полицейската регистрация се определя с наредба на Министерския съвет – ал.7 на чл.68 ЗМВР.

В случая не е налице нито едно от тези основания.

Предвид даденото с Решение на СЕС от 30 януари 2024 година по дело C-118/22 тълкуване относно задължението на администратора периодично да извършва проверка за необходимостта от продължаващо съхранение и обработване на лични данни, оспорената заповед се явява незаконосъобразна. С оглед признатото право на субекта на данни на изтриване/заличаване на съхраняваната за него информация по чл.16 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, същият има правото да изисква, а полицейският орган – администратор на лични данни има задължението да извършва периодична проверка за необходимостта от съхранение на тези лични данни в информационните масиви на МВР. Всяко заявление поражда задължение за самостоятелна и пълна оценка на наличието или липсата на предпоставките за заличаване на регистрацията и не предполага механично възпроизвеждане на факти относно извършеното от субекта на данни престъпление и наложеното за него наказание. Обратното би лишило субекта на данни от реално и ефективно упражняване на правото по чл.16 от Директивата. Задължението на администратора на лични данни периодично да преценява необходимостта от продължаващото съхранение на данните произтича от основния принцип, че личните данни се съхраняват само за минимален период, необходим за целите на обработването по чл.4, параграф 1, буква д от Директива 2016/680. Периодичната преценка не е формалност или процедурна стъпка, а съществено задължение, което цели да гарантира, че обработването на лични данни остава в границите на необходимото и пропорционалното. Или за да е законосъобразен отказът на ответника същият следва да

е мотивиран от фактическа страна с надлежно удостоверени факти, че същите обосновават нуждата да се продължи полицейската регистрация на жалбоподателя, съответно, че не се налага снемането й, защото продължаването й се явява оправдано от гледна точка на целите на закона - ЗМВР и Директива ЕС 2016/680.
В случая това не е сторено. По същество проверката трябва да включва събиране и анализ на информация относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания, но и на по-широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната от закона цел, свързана със събирането и обработката на лични данни за лицата, осъдени за извършени престъпления от общ характер, във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице - субект на данни и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация /в този смисъл т.67 вр. т.62 и т.69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС/. Т.е., необходимо е административният орган да извърши проверка и да прецени баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо.
Доколкото съгласно чл.633 ГПК, приложим на основание чл.144 АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България и дадените с Решение на СЕС от 30.01.2024г. по дело С-118/2022г. разрешения са безспорно относими към разглежданата хипотеза, то налага се изводът, че административният орган следва да прецени дали е налице необходимост от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя и дали това съхраняване все още е необходимо за целите, за които личните данни са били обработвани, вкл. във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред при съобразяване на последващото му поведение в обществото, наличието или не на последващи противоправни деяния. Едва след извършване на тази преценка, органът може да даде отговор на въпроса необходимо ли е обработката на лични данни да продължи да бъде осъществявана или следва последните да бъдат заличени.
В конкретния случай административният орган е посочил, че в хода на проверката не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта, във връзка, с която се обработват личните данни на жалбоподателя, във връзка с противодействие на престъпността и опазване на обществения ред. Тези мотиви съдът възприема като бланкетни, а извършената проверка – за незадълбочена. Посоченото е относимо към обработването на лични данни във връзка с извършването на полицейска регистрация въобще, но по никакъв начин не може да бъде възприето като обвързано с конкретния случай. Липсва преценка с какво съхраняването на личните данни на жалбоподателя би допринесло за противодействие на престъпността, при положение, че е осъден за престъпление от общ характер, извършено през 2012г., наказанието, за което е изтърпяно и е настъпила реабилитация по право.
Този извод следва и от мотивите на постановеното от СЕС решение, според което е необходимо административният орган да направи преценка дали реабилитацията на жалбоподателя и съответно липсата на данни той да е извършил ново престъпление от общ характер, в периода след изтърпяване на наказанието, представлява по-малък риск

от гледна точка на целите за противодействие на престъпността или опазване на обществения ред. Резултатите от извършената от административния орган проверка за необходимост, трябва да са обективирани като мотиви в крайният акт, завършващ производството, започнало по искане на заинтересованото лице за заличаване на личните му данни, събирани във връзка с извършено от него престъпление от общ характер.
Предвид изложеното съдът намери оспореният акт за незаконосъобразен и като такъв той следва да бъде отменен като делото бъде изпратено като преписка за ново произнасяне, при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.
Тъй като претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е заявена след приключване на устните състезания, по арг. от т.11 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г., ОСГТК на ВКС, такива не следва да му бъдат присъждани.
Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. С. Г. Заповед № 3286з-1341/08.04.2026г. на директора на Главна дирекция „Национална полиция“.
ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне по подаденото от жалбоподателя Заявление рег.№ 368000-9446/03.10.2025г. по описа на ОДМВР – В., в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.
Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: